

POSTANOWIENIE

25 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 25 listopada 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Z. spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością w N.
przeciwko G.K.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej G.K.
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z 18 grudnia 2024 r., XXIII Ga 2012/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu odpisu niniejszego postanowienia, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

[dr]

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna

jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do przytoczonych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) w konsekwencji wydania wyroku z naruszeniem: art. 235² § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 381 k.p.c., art. 235² § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 327¹ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 381 k.p.c., art. 381 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c., art. 235² § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. art. 235² § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 327¹ § 1 i 2 k.p.c., które są tożsame z podniesionymi zarzutami kasacyjnymi.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przy tym samodzielnego, czyli odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania.

Uzasadnienie wniosku skarżącego nie odpowiada tym wymaganiom, gdyż stanowi w zasadzie powtórzenie zarzutów skargi oraz po części ich uzasadnienia. Wniosek nie zawiera argumentacji wykazującej oczywisty charakter zarzuconych

naruszeń prawa, które mogłoby ewentualnie świadczyć o oczywistej zasadności skargi. Większość zarzutów skarżącego nie uwzględnia dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych lub stanowi wprost polemikę z nimi, chociaż ustawodawca wyłączył możliwość oparcia skargi na zarzutach dotyczących błędów w ustaleniach faktycznych lub ocenie dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.) i przyjął, że Sąd Najwyższy dokonanyymi ustaleniami byłby związany przy rozpoznawaniu sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Skonfrontowanie uzasadnienia zaskarżonego wyroku i uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie potwierdza zatem tezy o oczywistej zasadności tego środka zaskarżenia. Z ustaleń dokonanych w sprawie wynika, że powód ma prawo żądania zapłaty wynagrodzenia częściowego, gdyż zgodnie z umową zapłata wynagrodzenia za przedmiot umowy miała następować na podstawie faktur częściowych wystawianych przez niego jako wykonawcę nie częściej niż raz w miesiącu, odpowiadających wykonanym robotom budowlanym. Niezależnie od zgłoszonych przez pozwanego zarzutów, że część prac została wykonana przez powoda nieprawidłowo, niezgodnie z umową, przepisami prawa i ze sztuką, bądź też nie została wykonana w ogóle, Sąd drugiej instancji ustalił ten zakres prac, które zostały wykonane, nie mają wad, a powód w niniejszym postępowaniu żąda za nie wynagrodzenia. Zgłoszone roszczenie dotyczy bowiem wyłącznie wynagrodzenia za konstrukcję i pokrycie dachu, a te zostały przez powoda wykonane poprawnie. Sąd Apelacyjny wyjaśnił przy tym, że jedynie wady istotne uzasadniają odmowę odbioru, zaś strony nie mogą odstąpić od tej zasady na podstawie zawartego porozumienia.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem w orzecznictwie sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii dalszych biegłych lub opinii instytutu naukowego albo naukowo-badawczego, gdy zachodzi taka potrzeba. Może mieć to miejsce, jeżeli uzyskana już opinia zawiera istotne luki, nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, nienależycie uzasadniona lub nieweryfikowalna, tj. gdy przedstawiona ekspertyza nie pozwala organowi orzekającemu zweryfikować zawartego w niej rozumowania co do trafności wniosków końcowych. Potrzeby powołania kolejnego biegłego nie uzasadnia natomiast sam fakt, że opinia powołanego już biegłego jest dla strony lub uczestnika postępowania niekorzystna

(zob. przykładowo wyroki Sądu Najwyższego z 18 lutego 1974 r., II CR 5/74; I CKN 174/97; z 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNP 2000, nr 22, poz. 807; z 18 października 2001 r., IV CKN 478/00; z 10 stycznia 2002 r., II CKN 639/99; z 23 czerwca 2017 r., I CSK 627/16, postanowienie Sądu Najwyższego z 19 sierpnia 2009 r., III CSK 7/09).

W niniejszej sprawie nie wystąpiła żadna z sytuacji uzasadniających potrzebę powołania kolejnego biegłego. Wbrew twierdzeniom pozwanego brak wskazanej podstawy prawnej w postanowieniu wydanym w trybie art. 235² k.p.c. o pominięciu wniosku dowodowego z opinii kolejnego biegłego przez sąd pierwszej instancji nie stanowi uchybienia procesowego, które może mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyjaśnił bowiem należycie przesłanki takiego rozstrzygnięcia i stwierdził, że dotychczasowa opinia biegłego jest spójna i logiczna, uznając przy tym, że przed wydaniem wyroku zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r., poz. 1935), orzeczono jak w postanowieniu.

[dr]

[SOP]